

иже пустъ странъ, гдѣ-то употреби време-то си строго въ покаяніе, самоотвърженіе, молитва, и гдѣ-то при всичкый-тъ той-зи строгъ животъ достигълъ до 105 години на възраст (251 — 356.) Това му придоби видъ на свѣтець, и мнозина рѣшихъ, да го подражавать въ тойзи образъ на живѣяніе-то.

Такъизи нарекохъ монаси т. е. отшелници. Понеже гоненія-та прѣстаняхъ, не можихъ вещь да ставать мъченици, за това онези, кои-то желаяхъ да бждятъ добры христіани упражнявахъ ся по този начинъ въ отричаніе отъ свѣта съ по-много или по-малко кротость — и простодушіе.

Въ време-то на Епископа *Василія* († 378) станъ, щото такъизи монаси ся събрахъ въ обществены зданія, гдѣ-то живѣяхъ на едно спорѣдъ опрѣдѣленны правила, и време-то си прѣминувахъ съ различни тѣлесны и духовны заниманія.

Подбужданіе-то къмъ таково рѣшеніе намѣрихъ, не само въ потребность-тъ за отдалеченіе-то отъ шумъ на вънкашенъ животъ въ тишинъ, за да пазятъ скъпоцѣнно-то сокровище на вѣрж-тъ, нъ и въ миѣніе-то че, чрѣзъ съединеніе-то на молитвъ, и дѣятелна-та любовь, въ едно тѣсно свързано братство, по-много може да ся върши за Христовъ-тъ църквъ отъ колко-то чрѣзъ уединенн-тъ дѣятелность. Това бѣше начало-то на монастыри-тъ. Число-то имъ ся умножи чрѣзвычайно въ кратко време, особенно въ Египетъ и Сиріѣ; уваженіе-то на монашеско-то званіе и онези мъжіе